

1937 The Andrews Sisters

Hun hadde gått noen meter bak de andre og tenkt på broren Ola. Han hadde overtatt Lekåa, var sersjant, skogvokter og nå "bankdirektør". Det siste forstod hun ikke helt hva var for noe. Hun tenkte på far Per, og mor Kari da, som nettopp var død, "uff nei". Og på brevene fra søsknene, Kristen og Ingeborg i Amerika. Brevene som hadde overbevist henne om å utvandre til Amerika. Det skjedde så mye på kort tid. Soffi følte det var ei tung bær å bære. En vanskelig avgjørelse. De hadde flyttet litt att og fram i byen, etter å ha giftet seg i voksen alder. Nå hadde de satt seg ned i Hårstadlia ved Bell, snudd seg en siste gang til dette øyeblikket som ville gi slik smerte. De to eldste sønnene skjønte nok hva som rørte mor og far så sterkt. En skulle tro at de andre ungene også skjønte at dette skulle bli det siste glimt av omgivelsene deres mor hadde hatt som tumleplass. Nå satt de der alle sammen på bakken, stirret mest tilbake i tomhet, vel vitende om at dette ville bli det siste de så av "heimplassen". Aldri mer skulle de få se "heimen te'o mor" og Selbu igjen. Sterke minner. Sterke følelser. Mor Soffi tørker en tåre. Den snart toårige gamle Olga klatrer opp i hennes fang, krever litt oppmerksomhet - alt var likevel så stille, så forunderlig stille. Olga bryter brått stillheten ved et barns utålmodige lyder - en tone vandrer avsted, fremover - et forvarsel om noe som skulle komme. Lite visste de at den tonen, for ikke å si sangen - var et signal om at noe stort var på gang, langt der fremme et sted - i et tidsperspektiv. Genene hadde lagt ut på sin vandring fra Selbu til Hollywood Walk of Fame - hvor de skulle sementeres i form av en stjerne en oktoberdag i 1987.

Et siste blikk tilbake.....

Røttene til The Andrews Sisters kommer fra Selbu og Røros. Olga, mor til de berømte søstrene, var rett nok født på Sinsager (gammel skrivemåte) i Trondheim og døpt i Lade kirke. Men båndene til Selbu gikk gjennom bestemor Soffi Pedersdatter Haave fra Pe-Håvigarden i Selbu og Peter Persen Sollie fra Røros. Kirkebøkene tilsier at Soffi ble født den 26.09.1846 og døde under navnet Sophia i Amerika i 1920. (Gravsteinen sier: 1849-1920). Peter ble født den 07.04.1843 og døde i 1920. (Gravsteinen sier 1844-1920). Familien bestod etter hvert av ungene Peter Andreas, f. 08.02.1876 - d.1963.

Gunhild og Arne Sollie, Røros

(Gravsteinen sier 1875-1959), Karl Martin f. 1878- d.1901), Edvard Ingemann f. 1881- d. 1965 (Gravsteinen sier: 1883 - 1964), Petra Cornelia f. 1883, Olga Berglioth f. 12.06.1886 - d.1946, Elydia f. 1890 og Mabel f. 1893. De to sistnevnte født i Amerika, da familien hadde utvandret fra Selbu den 16. mai 1888. Olga gifter seg med Peter Andreas (Petros Andreou 1884-1949), innvandrer fra Hellas, som tok navnet Andrews. De får følgende fire barn: LaVerne f. 1911, Angeline f.1913 - d.1914, Maxene Angelyn f. 1916, Patricia Marie (Patty) f. 1918. (Research vedr. Olga: Turid Stokke Bakken, Skjetnemarka).

Flere slektninger utvandret fra Selbu og Rørosområdet, men noen ble igjen. Fra disse stammer Mari Haave Avelsgaard, hvis far var tremenning med søstrene. Mari er slekt på Olga sin side og bor i Skjelstadmark i Hegra. Så har vi Solliefamilien på Røros og Stjørdal. Deres slekt spores tilbake til om lag 1620, og en Ingebrigt Røraas. Dersom vi tar utgangspunkt i hans tippoldebarn Peder Evensen Solli (1780-1864), ser vi hvor lite aldersforskjellen hadde å si på den tiden. Ekteskapet var livsforsikringen, alderen uvesentlig. Peder gifter seg først med Berit, som var 18 år eldre enn ham selv - en uvanlighet den veien. Da hun døde, gifter Peder seg på nytt med den 15-år yngre Petronella Christensdatter Hallen. Sistnevnte blir oldemor til The Andrews Sisters. Arne Solli på Røros, Oddvar Sollie på Stjørdal, Arne O. Sørmo på Stjørdal og Bjørn Solli på Levanger er alle barnebarn av tremenning til The Andrews Sisters. Sørmofamilien på Stjørdal er direkte etterkommere av Ole Sollie (1902-1988), som altså var tremenning med The Andrews Sisters. Selvsagt er mange i Trøndelag og Selbu fjerne slektninger av The Andrews Sisters, men jeg vil nøye meg med å nevne de på Granby, siden utvandermuseet er der. Peder, far til Inger på Granby, var femmenning med The Andrews Sisters.

Mari Haave Avelsgaard, Hegra

Oddvar Sollie, Stjørdal

Arne O. Sørmo, Stjørdal

Bjørn Solli, Levanger

The Andrews Sisters ble født i Minnesota. De vokste opp i et fattigkvarter i Minneapolis. Det hele startet vel hjemme hos mor Olga, hvor jentene lekte seg gjennom å imitere kjente artister, spesielt The Boswell Sisters - som på den tiden var den fremste kvinnelige sanggruppen innen det de kalte for "close harmony". Patty, den yngste - var bare syv år da gruppen ble dannet, og bare 12 da de vant første premie i en talentkonkurranse på det lokale Orpheum Teater i Minneapolis, hvor LaVerne spilte pianoakkompagnement for stumfilm i bytte mot gratis danseleksjoner for seg selv og sine søstre.

Selve starten var nok ikke så ulik andres. Gjennom diverse kontakter fikk jentene bli med ulike danseband (vaudeville), så som Ted Mack og Leon Belasco, og reiste litt rundt med foreldrene som sjåfører og managere. Et viktig skritt var tatt da de fikk være med Larry Rich og hans store tropp på 55 personer. Utpå 30-tallet hoppet de av det samarbeidet og begynte for seg selv. I farens Buick dro de fra show til show, og i 1937 kom deres store gjennombrudd med plateutgivelser og opptredener i radio. Det var Dave Kapp som hørte dem over en drosjeradio, og fikk dem signert in hos Decca Records. "*Bei Mir*" ble deres første suksess, som var nr. 1 på Billboards i fem uker. Et sted står det at den låten ble den første av en kvinnegruppe som solgte i over en million, mens Wikipedia sier 350 000 eksemplarer. Da onkel Sam ba om unge menn til krigstjeneste, var The Andrews Sisters den ledende kvinnelige sanggruppen i Amerika. Patty, den yngste av søstrene - var høy, blond, energisk og selvsikker, og ble på mange måter hovedstemmen. I midten var Maxene, en brunette - med en harmonisk klang som ga inntrykk av at det var fire stemmer isteden for tre. LaVerne var den eldste, en vill rødhåring med glimt i øyet og sans for fashion. Deres plater ble en del av en soldats kultur under krigen. Ungjentene med aner fra Selbu ble en viktig del av krigen. Deres innsats var ikke ubetydelig. De solgte "warbonds" og opptrådte for soldatene i Europa. Muligens var The

Mor Olga, med sine berømte døtre, f.v Maxene, Patty og LaVerne

Andrews Sisters de første som virkelig gjorde det. Vi har i ettertid sett hvor viktig denne patriotiske siden er for manges karriere. Ref. Elvis sin tjeneste i Tyskland. Om dette var reelt eller et PR-triks, vil sikkert enkelte kunne diskutere, men det er ingen tvil om at slik tjeneste har betydd mye i Amerika. I ryggmargen hos selbyggen ligger en stor vilje til å stille opp og gi. Den slo nok ut hos Olga og hennes døtre, så innsatsen under krigen var nok av overbevisning. Uansett så skjøt karrieren virkelig fart. På linje med Vera Lynn ble The Andrews Sisters selve følgemelodien i de fem-seks krigsårene, de ble "musikk til arbeidet" på fabrikkene, og ute i felten ble The Andrews Sisters en soldats drøm, et håp og en drivkraft. I juni 1945 deltok de på en åtte ukers tur for å underholde soldater. Foreldrene Olga og Peter ble med på lasset da døtrene ble kjendiser, og de slo seg alle ned på en meget stor eiendom (Brentwood) i Los Angeles, hvor mor Olga fra Trondheim, og med røtter til Selbu - levde til hun døde i 1946.

Per Jevne forteller: *"Da faren Peter oppdaget at en av jentene i New York i 1937 hadde herrebesøk på hotellrommet, skaffet han seg en revolver for "å ordne opp". Politiet kom, og han fikk en natt i arresten"*. I 1940 var The Andrews Sisters den mest lønnsomme sanggruppe i USA, med en inntekt på \$ 20 000 i uken (ca. 110 000 kroner). De deltok i 17 filmer. Midt på 40-tallet utga de åtte singler, hvorav seks ble tophits. De mottok gull og platinum. Mange vil nok hevde at har du hørt en sang/melodi fra The Andrews Sisters - så har du hørt dem alle, et fenomen som går igjen hos mange artister. Dette er nok ikke helt riktig hva gjelder The Andrews Sisters. Ifølge utlagt biografi på Wikipedia, hevdes det at gruppen hadde "major hits" innen alle sjangere, fra swing til country & western. Deres enorme popularitet stoppet ikke innen musikken, men førte dem inn i radioshow, reklame, Hollywood og til Broadway. The Andrews Sisters fikk som nevnt opptre i flere filmer, blant annet hos komikerne Abbott and Costello, og det var i en av disse at verden ble kjent med deres største hit: *Boogie Woogie Bugle Boy*. Da de kom tilbake til USA sommeren 1945 etter opptreden for soldater, ga de ut *"I Can Dream, Can't I"*, som i visse kretser er sett på som den mest artistiske, profesjonelle og minneverdige ballade som noen gang er laget. Den var nr. 1 på Billboard og var på topp 10 i 20 etterfølgende uker.

Deres foreldre, Olga og Peter, har selvsagt betydd mest for The Andrews Sisters. Derest deres musikalske leder Vic Schoen (1916–2000). Likeledes deres manager fra 1937 til 1951, Lou Levy. Han var forøvrig gift med Maxene fra 1941 til 1949. Patty Andrews giftet seg med agenten Marty Melcher i 1947, men forlot ham to år senere da han hadde et forhold til selveste Doris Day, et forhold som etter hans død viste seg å være full av økonomiske misligheter. Patty giftet seg så i 1951 med Walter Weschler (d. 28. august 2010), trioens pianist. LaVerne giftet seg i 1948 med Lou Rogers, trompetist i Vic Schoen's band. En merkverdighet: Denne Lou Rogers døde i 1995, fem dager etter Maxene døde og fem dager før Lou Levy døde. Så vidt jeg har registrert finnes det ingen etterkommere av The Andrews

Sisters. Er det tilfeldig, en naturlig biologisk sak - eller valgte de karriere foran familie? De hadde ikke biologiske barn selv, men Maxene adopterte to barn: Aleta Ann og Peter. Da Maxene døde, hadde det oppstått et kjølig forhold til de to, og de arvet ikke noe. Alt gikk til hennes livslange manager Lynda Wells.

Men ingen suksess uten motgang. Tidlig på 50-tallet forlot trioens musikalske leder og komponist, Vic Schoen, gruppen. Dette var et hard slag for jentene. Han var selve arrangøren. Og så, i 1953 brøt Patty ut og valgte en solokarriere, uten den helt store suksessen. Forklaringen til det var at det hadde ulmet ganske så meget mellom søstrene på det personlige plan. Bakgrunnen var arveoppgjør fra foreldrenes eiendom. Og det gjorde ikke saken bedre da Maxene og LaVerne fikk rede på Pattys synspunkter gjennom sladrespalter isteden for fra Patty selv, hvor det hele kulminerte med en saksøking fra Patty mot LaVerne. Maxene og LaVerne fortsatte som duett, og gjorde det ikke så verst. Spesielt god presseomtale fikk de etter en 10-dagers turné i Australia. Men i desember 1954 kom det et rykte om at Maxene hadde forsøkt å ta sitt eget liv ved å svelge 18 sovepiller. Maxene fikk et langt opphold på sykehus, og LaVerne fortalte pressen at det hele var et hendelig uhell.

I 1956 kom gjenforeningen, både musikalsk og personlig mellom alle tre søstrene. De forsøkte å hive seg på den nye bølgen av "rock-and-roll", men lyktes ikke særlig - da publikum ønsket å høre de gamle låtene. Varemerket var tross alt klistret. Konkurransen hadde også hardnet betraktelig. En vakker ung mann fra Memphis, Tennessee, hadde entret verdensscenen. Deres siste opptreden var i 1966 i et Dean Martin Show. I 1967 får LaVerne diagnosen kreft og dør året etter i en alder av 55 år. Etter dette valgte Maxene og Patty å ikke fortsette som gruppe. Maxene tok imot en stilling ved Tahoe Paradise College og ble visepresident. Patty tok på seg enkelte sangoppdrag, blant annet i det kjente Lucille Ball show, for de som husker de første sort/hvitt sendingene på TV. Hun hadde også en viss suksess i Victory Canteen på et musikkteater i Los Angeles med musikk av Richard og Robert Sherman. Dette førte de to søstrene sammen igjen, da Team Sherman og Will Holt skrev "Over here", en musikal med utgangspunkt i hjemmefronten under andre verdenskrig. Musikalen ble gjennomført 341 ganger. Mannen til Patty gikk til søksmål mot showets producer, som medførte at et stort opplegg videre, med en tentativ innbringende turné, ble kansellert. Patty distanserte seg fra sin søster Maxene, som inntil sin død hevdet at hun ikke kjente Pattys motivasjon for å splitte opp. Begge søstrene hadde i 1972 på et vis et lite comeback da Bette Midler gjorde sin egen versjon av "*Boogie Woogie Bugle Boy*".

Under sin egen konsert i Illinois i 1982 fikk Maxene et kraftig hjerteslag, og gjennomgikk en *bypass* operasjon. Patty besøkte da sin søster på sykehuset, men forholdet var kjølig. Maxene hadde et vellykket comeback igjen som kabaretsolist og turnerte verden over i de neste 15 årene. I 1985 kom hun med eget album. Patty startet en solokarriere i 1981, men lyktes ikke på samme måten som Maxene, til tross for at Patty var "stjernen" i gruppens yngre dager.

Ekspertene vil ha det til at hun konsentrerte seg for mye om låtene til The Andrews Sisters, og uten de to andre - kunne hun ikke lykkes. De lærde sier at hun skulle ha gjort mer eget stoff, noe hun så absolutt hadde talent, muligheter og evner til.

De to søstrene møttes en siste gang offentlig, torsdag den 1. oktober 1987, kl 1230 - da de fikk sin stjerne på Hollywoods Walk of Fame. Forholdet var like kjølig til tross for at de uoffisielt og spontant fremførte noen linjer i lag av *Beer Barrel Polka*. Dette var den aller siste "opptreden" av 2/3 The Andrews Sisters. (Kun to fra Norge har fått sitt navn i gaten: Kirsten Flagstad og Sonja Henie).

The Andrews Sisters i lag med far og mor (foto via Harry Arlo Nimmo)

Hollywood Walk of Fame

Kort tid etter sin Off-Broadway debut i New York City, i et show de kalte for *Swingtime Canteen*, fikk Maxene et nytt hjerteslag og døde på Cape Cod sykehuset den 21. oktober 1995. Hun var da 79 år gammel. Straks før Maxene døde ble hun intervjuet av musikkhistorikeren William Ruhlmann. Da sa hun: "*Jeg angrer ikke noe. Vi ble med på karusellen og fikk suksess - jeg er fornøyd med det. Det er ingenting jeg ville ha gjort annerledes dersom jeg har kunnet...jo, jeg ville...jeg skulle ønske jeg hadde evnen og kreftene til å bygge en bro over det gapet i forholdet til min søster, Patty*" - Da Patty fikk nyheten om søsterens død, ble hun mest vanvittig av sorg. Hun deltok ikke i begravelsen eller i minnestunden verken i New York eller California. Bob Hope sa det slik om Maxene: "*Hun var mer enn en del av The Andrews Sisters, mer enn en sanger. Hun var en varm og vidunderlig kvinne som delte sitt talent og sin visdom med andre*". Patty fortsatt med noen få opptredener på cruiseskip, men trakk seg etter hvert tilbake fra rampelyset.

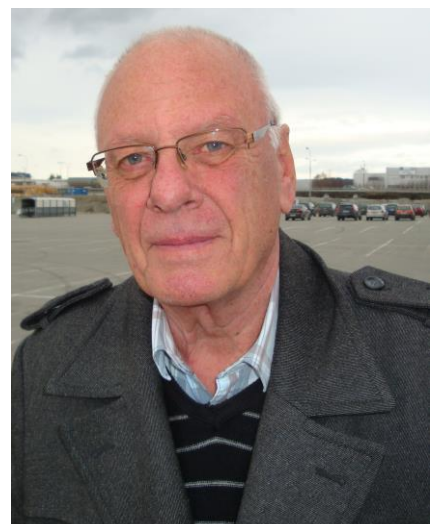
LaVerne og Maxene Andrews er minnet på Forest Lawn Memorial Park Cemetery i Glendale, California, sammen med sine foreldre, men asken ble spredt utover en innsjø ved Mound i Minnesota. Olga fra Selbu fikk en lang reise til sitt siste hvilested. Det er også avsatt plass til Patty, dersom hun velger det som sitt siste hvilested. Hennes tilstand helsemessige ble dårlig, og når dette skrives er hun 94 år, sengeliggende - og dement - i Northridge, California. Hun

Et kort som kom fra The Andrews Sisters til familien til Mari Haave Avelsgaard i Selbu på 50-tallet

snakket mindre og mindre om sine søstre. Da hun ga et TV-intervju fortsatt mens Maxene levde, og hun blant annet ble spurt om søskenkrangelen og splittelsen, svarte hun: "*The Andrews Sisters only had one big fight. Really. It started in 1937 and it's still going!*" Selv med røtter fra Selbu, kaster arveoppgjøret med påfølgende krangel og splittelse - en liten skygge over The Andrews Sisters. Likevel: noen hevder at The Andrews Sisters er den mestselgende kvinnelige vokalgruppe i verden, og hadde 113 hits på Billboard, hvorav 46 nådde topp 10, som visstnok er mer enn hva Elvis og The Beatles hadde. The Andrews Sisters hadde en stor musikalsk karriere som vedvarte minst 30 år på toppen, takket være gener fra Selbu. De ga ut et utall med sanger og solgte omkring 90 millioner plater, kanskje den mestselgende kvinnegruppe gjennom tidene. Musikk for unge og gamle, som startet i en vanskelig tid i vår historie, 30-årene og krigen. Ikke lett, men kanskje var det nettopp det som gjorde dem så populære - et lys av varme i en mørk tid.

Kanskje Norges fremste *researcher* er forhenværende journalist i Adresseavisen, Per Jevne, gudbrandsdøl - født på Lillehammer. Han er nok mest kjent for to ting: Som ivrig privatflyger for noen tiår siden, nødlandet han i lag med Trond Haug på E6 ved Levanger. Det er også Per Jevne som var hovedmannen innen *research* hos Tore Strømøy på NRK i 1996. Det mest spennende med russisktalende Per Jevne, er dog at han vender blikket østover. Mens de fleste av oss holder på å spore opp slekt i Amerika, bruker Per Jevne store ressurser og mest all sin tid på å finne folk i Russland og andre "østblokkland", hvor hendelser og skjebner gjør inntrykk. Per Jevne har også vært involvert

Per Jevne, 27. april 2012

vedrørende research om The Andrews Sisters. Det er ikke lenge siden han fant Patricia Kurzwinski i LA, som er oldebarn av Olga fra Trondheim. Olga hadde - som omtalt tidligere - ei søster som het Mabel, f. 1893. Patricia Kurzwinski er hennes barnebarn, og Patty Andrews er hennes gudmor. Hun har fortalt Per Jevne at hun har besøkt Patty fire ganger det siste året på pleiehjemmet i Northridge i California, men de siste gangene husket ikke Patty hvem Patricia Kurzwinski var. Patricia sier hun har lite å bidra med når det gjelder slekten til Olga, hennes søsken og deres familier, da de fleste døde da Patricia var jentunge. Patricia husker heller ikke bestemoren Mabel, som døde da Patricia var liten. Per Jevne snakket også i telefon med Patty for en tid tilbake.

18. august 2012: Åge og Inger på Granby - foran veggen med historien om The Andrews Sisters

Og så var det Inger og Åge på Granby, som naturlig nok har fått plass til The Andrews Sisters. Skulle bare mangle. På veggen på låven (Utvandermuseet), henger The Andrews Sisters i form av bilder og en kort presentasjon, trolig de mest kjente med aner fra Selbu. Noen vil sikkert hevde at det er folk som stammer fra Selbu som er "større". Det kan godt være, men trolig ikke så kjente. Verken The Andrews Sisters eller mora, Olga - kom til Selbu, skjønt i følge Inger Granby var det meningen at mor Olga skulle komme til bygda en gang. At berømthetene aldri kom til Selbu, overrasker kanskje mange, - og med basis i de muligheter The Andrews Sisters hadde til å reise, økonomisk uavhengig etc. - skulle en tro at de ville søke sine røtter. Men det gjorde de altså ikke. Forklaringen er vel som for de fleste andre: slekt er noe du interesserer deg for etter at du har passert 50-60 år. For The Andrews Sisters var det da mest for sent. De hadde nok med sin nærmeste slekt. Krangelen tok deres tid og krefter.

Hvorfor har jeg skrevet dette kapittelet? Jo, fordi det er en link fra The Andrews Sisters til mitt nedslagsfelt. Men først og fremst fordi jeg ble betatt av tre unge amatører, som i april i år satte opp en liten musikalsk kabaret på Granby gård. Endelig var The Andrews Sisters kommet til Selbu. Og de hørte så naturlig til på Granby.

***"Ready for take off" med The New Andrews Sisters
Wanja Løvø, Ingrid Borseth og Siri Bones***

Og slik begynte det: Wanja Løvø er initiativtaker til prosjektet. I 2008 skulle Ingrid Borseth og hun ha Sommershow på Bankplassen i Selbu. I den forbindelse var Wanja på låt-jakt og kom da på et svingende nummer Bette Midler gjorde på en av sine konserter på 80-tallet. Det ønsket de å ha med på sommershowet. Etter litt leting på Youtube, fant Wanja det som viste seg å være sangen "Boogie woogie bugle Boy", opprinnelig gjort av The Andrews Sisters. Noen hvisket henne etter hvert i øret at søstrene hadde røtter i Selbu, og da dukket ideen opp om å

ha en liten konsert med kun Andrews Sisters sanger opp. Men ideen ble kun liggende i hodet til Wanja. Det ble liksom aldri tid til å få gjennomført den. Men da Inger Granby tok kontakt og sa at hun ønsket å ha Ingrid og Wanja til å synge Andrews Sisters på Granby, begynte ballen for alvor å rulle.... og ideene om hva og hvordan dette skulle være var mange, selv om det var litt vanskelig å finne formen; hvordan få fremført både sangene og få fortalt historien. De var tross alt sangere og ikke skuespillere. Inspirert av oppsetningen om Belle Gunnes på Granby var tankene en periode å lage en musikal om søstrene og å ha med både band og blåsere, men etter som tiden gikk innså de at det ble litt vel ambisiøst, og at de nok måtte starte med noe litt mindre. Så satte Wanja seg ned og leste seg opp på søstrene, og med ekstra input fra Inger, fikk de satt sammen et repertoar bestående av noen av de mest kjente låtene - og små drypp fra søstrenes historie.

15. august 2012: f.v Siri Bones, Wanja Løvø og Ingrid Borseth

Wanja Løvø er bosatt i Selbu, oppvokst på Orkanger. Har drevet aktivt med sang og musikk siden 15-års alderen. Sunget flere år fast i band, duo og kor, vært med på diverse oppsetninger med bl.a "Teigens Project"; 80-talls partyer og "Musical Highlights", solist med div korps; bl.a Øverbygda, Åsen, Lånke og Ila Brassband. Var også med i "Sensommer i Selbu" og spilte Martha i Selbu Korensembles oppsetning "Vømmølspølet del 1". Har sammen med Ingrid satt opp "Ingrid & Wanja's Juleshow" de siste 4 år, og "Ingrid & Wanja's Sommershow" i 2008. Hadde i juni 2011 egen gospelblues konsert i Selbu kirke og i september 2012 avslutningskonserten til Blues in Hell i Værnes kirke. Var sammen med Siri en av deltagerne i Team Dag under Det Store Korslaget på TV2 i 2011. Jobber nå blant annet med å få spilt inn egne låter i studio og gjør diverse eventjobber på forespørsel.

Siri Bones er født og oppvokst på Stjørdal. Jobbet ett år på showrestauranten "Garbo's" på Gran Canaria, tre år som artist på showrestauranten "Wallmans Salonger" i Oslo. Vært solist sammen med Halsen Musikkforening ved flere anledninger siden 16-17-års alderen. Er også en av ensemblet i "Teigens Project" og deltatt ved flere store oppsetninger som f.eks. "Galla Millennium", 80-talls partyer og fast med i "It's Christmastime". Har hatt to solokonsserter på Stjørdal, "Tribute til Eva Cassidy" i 2010 samt avslutningskonserten ifm Blues in Hell i 2011. Var en av deltagerne i Team Dag under Det Store Korslaget på TV2 i 2011. Synger i Hell Blues Kor til daglig og gjør diverse eventjobber på forespørsel.

Ingrid Borseth er bosatt i Selbu, oppvokst i Malvik. Startet som 15 åring med sang og musikk. Gått musikklinja ved Heimdal Vgs, vært med i Nidarosdomens jentekor og Cantus. Vært solist med flere kor og har sammen med Wanja satt opp "Ingrid & Wanjass Juleshow" de siste fire år, samt et "Ingrid & Wanjass" Sommershow i 2008. Har mest tyngde innen klassisk - og kirkesang. Gjør diverse jobber på forespørsel.

Ta godt imot disse - de fortjener det - og vi fortjener det

Etter showet på Granby har de ikke gjennomført hele showet andre steder, men gjort utdrag ved forskjellige anledninger. Blant annet var de på Hovedflystasjonen på Ørland og underholdt under Tiger Meet 2. juni i år; både ute for publikum på dagtid under flyshowet, og under en middag for 400 soldater fra 18 forskjellige nasjoner på kveldstid. "*Det var spesielt å få gjøre det i og med at det var det også de "ekte" Andrews Sisters gjorde*", forteller Wanja. Når dette skrives er planen å få satt opp forestillingen flere plasser i Trøndelag i første omgang. Samtidig har Wanja startet en dialog med divisjonsmusikken i Nord Trøndelag og håpet er at The New Andrews Sisters og divisjonsmusikken skal kunne få til noe sammen. "*Det hadde vært utrolig artig å få til en konsert med fullt storband*", sier Wanja. De håper selvsagt også å få til flere jobber innenfor Forsvaret generelt, slik at de på et vis kan trå i sine mer berømte medsøstres fotspor. Det var tross alt det *militære* som skapte The Andrews Sisters. De tre jentene jobber også hver for seg med diverse jobber for blant annet firma, egne konserter, kirkekonserter o.l. Rett nok har flere lokale artister verden over opptrådt med mindre show relatert til The Andrews Sisters, hvor den dynamiske trioen gjenskapes via deres tidlige oppstart, toppen av deres karriere og den melankoliske splittelsen. Men hvor er det bedre å ta tilbake The Andrews Sisters, enn til utvandermuseet på Granby og til Selbu, bygda hvor det hele startet - hvor kanskje den lille tulla Olga på to år plundret frem sin første reelle melodi - som ikke bare skulle utvandre, men bli til en stjerne på The Walk of Fame. Når Wanja, Siri og Ingrid en dag står der på gaten i Hollywood, tror jeg de kommer til å felle en tåre, tenker tilbake på historien, sitt eget prosjekt og at de har bidratt med sin del av kulturarven. Vi er stolte av dere.